

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Jolanta Olszewska

w obecności Prokuratora Marty Susuły

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2018 roku

sprawy **H. S. (1)**, s. R. i M. z d. O., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 27 lutego 2009 roku w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w O. woj. (...), będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, złożył fałszywe oświadczenie dotyczące swoich danych osobowych- poprzez podanie się za H. P. (1), a także w zakresie : zagubienia prawa jazdy oraz nie orzeczenia wobec H. S. (1) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.

II. W dniu 11 marca 2009 roku w O. woj. (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w O. w zakresie swojej tożsamości – podając się za H. P. (1), w wyniku czego uzyskał wtórnik prawa jazdy o nr (...), wystawiony na dane osobowe H. P. (1)

tj. o czyn z art. 272 k.k.

III. W dniu 25 grudnia 2009 roku w W. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z przekroczeniem prędkości jazdy o ponad 50 km/h na szkodę H. P. (1)

tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. W dniu 25 grudnia 2009 roku w W. woj. (...), kierując samochodem osobowym B. (...) nr rej (...)- nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 244 k.k.

V. W dniu 19 marca 2010 roku w J. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z przekroczeniem prędkości jazdy o ponad 30 km/h na szkodę H. P. (1)

tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VI. W dniu 19 marca 2010 roku w J. woj. (...), kierując samochodem osobowym B. (...) nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 244 k.k.

VII. W dniu 9 sierpnia 2010 roku w O. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane ze spowodowaniem kolizji drogowej, na szkodę H. P. (1)

tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. W dniu 9 sierpnia 2010 roku w J. woj. (...), kierując samochodem osobowym V. (...) nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 244 k.k.

IX. W dniu 19 sierpnia 2010 roku w G. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z nieprawidłowym parkowaniem

tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 §.2 k.k.

X. W dniu 19 sierpnia 2010 roku w G. woj. (...), kierując samochodem osobowym B. nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi P. w W. z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego **H. S. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt III, VII, VIII i X a/o,
2. oskarżonego **H. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I z art. 233 § 1 i § 6 k.k. i na tej podstawie skazuje go a na podstawie art. 233 § 1 w zw. z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. oskarżonego **H. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu z art. 272 k.k. i na tej podstawie skazuje go a na podstawie art. 272 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. oskarżonego **H. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt IV i VI czynów z art. 244 k.k. i na tej podstawie skazuje go na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu za każdy z tych czynów kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
5. oskarżonego **H. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. V i IX czynów z art. 235 k.k. w zb z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na tej podstawie skazuje go na podstawie art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu za każdy z tych czynów kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,
6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary orzeczone wobec oskarżonego **H. S. (1)** i orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu **H. S. (1)** na okres 5 (pięciu) lat próby,

8. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1688,68 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt osiem i 68/100) złotych, w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Sygn. akt II K 182/17

UZASADNIENIE

Na wstępie zaznaczyć należy, iż rozpoznając niniejszą sprawę Sąd związany był sytuacją prawną powstałą wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie zapadłego na skutek rozpoznania apelacji prokuratora. Podnieść bowiem należy, iż Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 09 lutego 2017 roku sygn. akt (...) uchylił w całości wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 czerwca 2016 roku sygn. akt (...). W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając niniejszą sprawę może poprzestać na ujawnieniu dowodów dotyczących czynów opisanych w punktach I-VI, VIII-X aktu oskarżenia i przeprowadzić jedynie bezpośrednio na rozprawie dowody dotyczące czynu z punktu VII oraz mające wpływ na wymiar kary łącznej. Jednocześnie wskazano, iż Sąd I instancji ponownie rozpoznając sprawę nie może pogorszyć sytuacji skazanego w odniesieniu do czynów opisanych w punktach I-VI, VIII-X aktu oskarżenia z uwagi na treść zarzutu apelacyjnego dotyczącego jedynie czynu z pkt. VII.

Jednak z uwagi na treść wniosku prokuratora o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sąd sporządził uzasadnienie co do całości wyroku.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wyrokiem nakazowym z dnia 01 grudnia 2008 roku w sprawie sygn. akt (...) skazał H. S. (1) za czyn zabroniony z art. 178a § 1 k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności oraz orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok powyższy uprawomocnił się w dniu 27 grudnia 2008 roku. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 25 listopada 2011 roku kara ograniczenia wolności została zamieniona skazanemu na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

H. S. (1) oraz H. P. (1) są znajomymi jeszcze z czasów szkolnych. W dniu 27 lutego 2009 roku H. S. (1) zgłosił się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w O.. Mężczyzna posługując się dokumentem w postaci potwierdzenia zameldowania wystawionym na nazwisko H. P. (1), na którym nie było fotografii, oświadczył, iż nazywa się H. P. (1). H. S. (1) będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, złożył fałszywe w swej treści oświadczenie. Podał się bowiem za H. P. (1). Oświadczył wówczas ponadto, iż H. P. (1) zagubił swoje prawo jazdy i złożył wniosek o wydanie wtórnika prawa jazdy na nazwisko w/w. Umieścił na wniosku pełne dane H. P. oraz swoje zdjęcie. Nadto oświadczył, iż nie został orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wniosek ten przyjęła E. S..

H. S. (1) w dniu 11 marca 2009 roku ponownie zgłosił się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w O., gdzie oświadczył, iż nazywa się H. P. (1), czym wprowadził w błąd urzędnika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w O.. H. S. (1) odebrał wówczas wtórnik prawa jazdy o numerze (...), wystawiony na dane osobowe H. P. (1), o który wnioskował w dniu 27 lutego 2009 roku.

H. S. (1) jeżdżąc samochodem osobowym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do jego matki, posługiwał się odebranim w dniu 11 marca 2009 roku wtórnikiem prawa jazdy o nr (...). Mężczyzna kierował samochodem pomimo orzeczonego wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wielokrotnie był w tym czasie zatrzymywany przez policję i karany za różnego rodzaju wykroczenia w postępowaniu nakazowym. H. P. (1) w tym czasie

jako kierowca był uczestnikiem ruchu drogowego. Posługiwał się głównie oryginalnym dokumentem prawa jazdy wystawionym na jego nazwisko. H. P. (1) poruszał się różnymi samochodami. w tym także samochodem matki H. S. (1) tj. samochodem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz samochodem swojego ojca marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Był on wielokrotnie zatrzymywany przez policję i karany za wykroczenia w postępowaniu mandatowym. H. P. (1) jeździł samochodem V. (...) posługując się także wyłudzoną przez H. S. (1) wtórnikiem prawa jazdy wystawioną na własne nazwisko.

W dniu 9 sierpnia 2010 roku na ulicy (...) w O. H. P. (1) spowodował kolizję drogową. Po przybyciu policjantów na miejsce kolizji, wylegitymował się przed funkcjonariuszami wtórnikiem prawa jazdy nr (...) oraz dowodem osobistym serii (...). Następnie przyjął wystawiony mandat podpisując się pod nim własnym imieniem i nazwiskiem.

H. S. (1) jeżdząc mimo orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych samochodem, został zatrzymany przez policję w dniach: 25 grudnia 2009 roku w W. za przekroczenie dopuszczalnej prędkości o ponad 50 km/h oraz 19 marca 2010 roku za przekroczenie dopuszczalnej prędkości o ponad 50 km/h. Za każdym razem H. S. (1) okazywał funkcjonariuszom Policji uzyskany nie na swoje nazwisko wtórnik prawa jazdy nr (...). W dniu 19 marca 2010 roku H. S. (1) przyjął wystawiony na nazwisko H. P. (1) mandat podpisując się jego imieniem i nazwiskiem. Natomiast w dniu 25 grudnia 2009 roku H. S. (1) wprawdzie posłużył się przy kontroli wtórnikiem prawa jazdy wystawionym na dane H. P. (1), jednak przyjął mandat podpisując się własnym nazwiskiem.

Ponadto w dniu 19 sierpnia 2010 roku w G. H. S. (1) ponownie używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), przyjął wystawiony na nazwisko H. P. (1). Mandat został wystawiony za nieprawidłowe parkowanie.

H. P. (1) otrzymał decyzję o cofnięciu mu prawa jazdy, z uwagi na otrzymanie ponad 24 punktów karnych. W dniu 7 lipca 2011 roku H. P. (1) zgłosił się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w O.. Został poinformowany przez A. Ś., specjalistę w Wydziale Komunikacji, iż został mu wydany wtórnik prawa jazdy. H. P. (1) zaprzeczył, aby posiadał wtórnik prawa jazdy, oświadczając jednocześnie, że posługuje się oryginalnym prawem jazdy. Okazano mu wówczas złożony przez H. S. (1) wniosek o wydanie wtórnika prawa jazdy. H. P. (1) oświadczył, że nie składał okazanego wniosku. A. Ś. poinformowała go, iż w tej sytuacji zawiadomiona zostanie Prokuratura. Mężczyzna oświadczył wówczas, iż musi się nad tym zastanowić.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego H. S. (1) (k. 477, k. 68-69, k. 111-112, k. 259), częściowo zeznania świadka H. P. (1) (k. 43-44, k. 260-261, k. 478-479), zeznania świadka E. S. (k. 13-14, k. 261-262, k. 479), zeznania świadka A. Ś. (k. 2-3, k. 262, .k 479), oraz dokumenty w postaci: protokołu zatrzymania rzeczy (k. 5-7), wniosku o wydanie dowodu osobistego (k. 8-9), kserokopii wniosku o wydanie dowodu osobistego (k. 9), kserokopii oświadczenia (k. 10), wyroku nakazowego (k. 11), decyzji (k. 12), informacji o wykroczeniach drogowych (k. 16-17), informacji z CEL (k. 18-19), karty rejestracyjnej (k. 25-28), kserokopii karty rejestracyjnej (k. 39), decyzji nr (...) (k. 45), kserokopii karty rejestracyjnej (k. 47), kserokopii karty rejestracyjnej (k. 52), kserokopii karty rejestracyjnej (k. 54-55, k. 57-58), kserokopii karty rejestracyjnej (k. 79-80), notatnika służbowego (k. 82-84), karty karnej (k. 95-96, k. 101-102, k. 148-149, k. 333-334, k. 469-470), wyroków (k. 104-105, k. 106-107), dokumentacji medycznej (k. 171), opinii (k. 181), dokumentacji mandatowej (k. 265-277), mandatu (k. 281-282), kserokopii notatnika służbowego (k. 283-286, k. 289-291), mandatu (k. 300, k. 302), opinii (k. 312-320), informacji w trybie art. 213 § 1a k.p.k. (k. 330).

Oskarżony H. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do wyrobienia prawa jazdy na dane H. P. (1) i odebrania tego dokumentu. Nie przyznał się do popełnienia pozostałych czynów. Stwierdził, iż nie przypomina sobie, aby zdarzenia takie jak: kolizje drogowe, przekroczenia prędkości i posługiwanie się prawem jazdy H. P. (1) miały miejsce. Wtórnika prawa jazdy nie posiada ponieważ się zawieruszył.

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia. Przyznał, że wprowadził urzędników w błąd, wyłudził wtórnik prawa jazdy i chciał za to przeprosić. Stwierdził, że był młody i głupi. Do popełnienia pozostałych czynów ponownie się nie przyznał. Wyjaśnił, że nie pamięta jakim sposobem wyłudził

dokument, że było to 4 lata wcześniej. Zrobił to przy pomocy kolegi – H. P. (1). Stwierdził, że nie jeździł samochodem w czasie trwania zakazu prowadzenia pojazdów. Wyjaśnił, że nie wie jakim sposobem miał ten dokument, czy kolega zostawił go u niego czy w samochodzie. Jednocześnie zaznaczył, że po wyrobieniu tego wtórnika zreflektował się i go wyrzucił do śmietnika czy koło śmietnika po około godzinie – półtorej po jego uzyskaniu Zaprzeczył, aby pokazywał dokument policji. Stwierdził, że H. P. (1) nie wiedział, że oskarżony posiada taki dokument, powiedział mu o tym później. Zrobił to ponieważ chciał się poruszać pojazdami bez konsekwencji.

Oskarżony H. S. (1) był już wcześniej karany.

W tym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje.

Wydany przez Sąd wyrok został poprzedzony analizą całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Przeprowadzone na rozprawie dowody zostały poddane swobodnej ocenie uwzględniającej zasady logicznego myślenia oraz wskazania doświadczenia życiowego i wiedzy.

Za częściowo wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego H. S. (1). Za wiarygodne Sąd uznał przyznanie się oskarżonego po popełnienia czynów opisany w punkcie I i II aktu oskarżenia. W tym zakresie są one logiczne i konsekwentne, nadto znajdują potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym w postaci zeznań świadków E. S. oraz A. Ś., a także dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Natomiast w pozostałej części Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. Są one bowiem nielogiczne, niespójne, niekonsekwentne oraz sprzeczne wewnątrznie oraz z wiarygodnym materiałem dowodowym. Przede wszystkim należy wskazać, iż twierdzenia oskarżonego odnośnie posługiwania się i posiadania wtórnika prawa jazdy nr (...) są zmienne i sprzeczne ze sobą. Wskazać bowiem należy, iż w postępowaniu przygotowawczym twierdził, że dokument gdzieś mu się zawieruszył, z kolei przed Sądem najpierw twierdził, że nie wie w jaki sposób się on u niego znalazł, sugerując że to H. P. (1) go zostawił, by ostatecznie stwierdzić, że chwilę po odbiorze wyrzucił dokument do śmietnika (lub obok śmietnika), ponieważ zdał sobie sprawę ze swojego postępowania. W zakresie posługiwania się tym dokumentem kluczowym dowodem była opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, z której wynika, iż na mandatach wystawionych na nazwisko H. P. (1) widnieją podpisy nakreślone przez oskarżonego, w tym także na mandacie wystawionym na H. P. (1) widnieje podpis „H. S.” – nakreślony przez oskarżonego. Niewiarygodne są zarazem twierdzenia oskarżonego jakoby H. P. (1) nie wiedział o wyrobieniu przez niego wtórnika prawa jazdy. Przeczy temu przede wszystkim fakt, iż świadek również posługiwał się przedmiotowym dokumentem, co miało miejsce m.in. w dniu 09 sierpnia 2010 roku. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do zmniejszenia bądź uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione czyny. Mając powyższe na uwadze Sąd w opisaney części odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego.

Za wiarygodne w części Sąd uznał zeznania świadka H. P. (1). Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka dotyczące tego jakim samochodami poruszał się w czasie, którego dotyczy niniejsze postępowania. Nadto na wiarę zasługują twierdzenia, iż w dniu 09 sierpnia 2010 roku to świadek spowodował kolizję na ulicy (...) w O.. W tym zakresie zeznania świadka są spójne z opinią biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów. Nie można pominąć, iż na miejscu owej kolizji świadek okazał również swój dowód osobisty, z którego z kolei nie korzystał oskarżony, zatem nie ulega wątpliwości, iż w kolizji udział wziął H. P. (1). Natomiast w pozostałej części Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka. Stwierdzić bowiem należy, iż są one przede wszystkim nielogiczne i sprzeczne wewnątrznie. Przede wszystkim niewiarygodne i sprzeczne są twierdzenia odnośnie świadomości świadka o wyrobieniu przez oskarżonego wtórnika prawa jazdy. Podnieść należy, iż świadek stwierdził, że nie wiedział o tym, ale jednocześnie zeznawał, że oskarżony mówił mu o tym, ale on po prostu nie zwrócił na to uwagi. Twierdzenia te się wykluczają. Niewiarygodne są tym bardziej, że również w/w opinia kryminalistyczna dowodzi, że to nie oskarżony podpisał się na mandacie karnym wystawionym po spowodowaniu kolizji na ulicy (...) w O. w dniu 09 sierpnia 2010 roku. Na miejscu zdarzenia - co potwierdza dokumentacja policji w postaci karty rejestracyjnej sporządzona po zdarzeniu - okazał on właśnie nie tylko dowód osobisty, ale także wtórnik prawa jazdy nr (...) uzyskany przez wcześniej oskarżonego.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania świadków E. S. oraz A. Ś.. Sąd poczytał te zeznania jako spójne, logiczne i konsekwentne, nadto jasne i szczegółowe. Świadkowie opisały wszystko co im rzeczywiście wiadomo w sprawie. Są one osobami obcymi dla oskarżonego oraz świadka H. P. (1), opisywały jedynie sprawy związane z ich życiem zawodowym.

Wiarygodnym i niezwykle istotnym dowodem była w niniejszej sprawie opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów. Wskazała ona bezsprzecznie na to, które podpisy na określonych dokumentach zostały nakreślone przez oskarżonego. Był to kluczowy dowód, na którym Sąd oparł swe rozstrzygnięcie, w tym w szczególności w zakresie czynu z pkt. VII a/o. Opinia biegłego w połączeniu z wiarygodną częścią zeznań świadka H. P. (1) pozwoliła na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych. Biegły posiadał specjalistyczną wiedzę pozwalającą mu na opiniowanie w zleconym zakresie. Opinia jest rzetelna, jasna i jednoznaczna. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania prawdziwości tego dowodu. Konstrukcja opinii pozwala na przedsięwzięcie pracy biegłego. Wnioski płynące z opinii są logiczne i należycie umotywowane.

Za wiarygodną Sąd uznał także opinię sądowo - psychiatryczną dotyczącą oskarżonego. Opinia jest pełna, spójna i logiczna. Została sporządzona w oparciu o teoretyczną wiedzę, jak i doświadczenie zawodowe biegłych. Brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować zawarte w niej wnioski.

Sąd uznał za w pełni wiarygodną również dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym, uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie rzeczywistego i pełnego obrazu czynów popełnionych przez oskarżonego.

Oskarżony H. S. (1) został oskarżony o to, że:

XI. w dniu 27 lutego 2009 roku w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w O. woj. (...), będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń, złożył fałszywe oświadczenie dotyczące swoich danych osobowych- poprzez podanie się za H. P. (1), a także w zakresie : zagubienia prawa jazdy oraz nie orzeczenia wobec H. S. (1) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k.

XII. w dniu 11 marca 2009 roku w O. woj. (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w O. w zakresie swojej tożsamości – podając się za H. P. (1), w wyniku czego uzyskał wtórnik prawa jazdy o nr (...), wystawiony na dane osobowe H. P. (1), tj. o czyn z art. 272 k.k.;

XIII. w dniu 25 grudnia 2009 roku w W. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z przekroczeniem prędkości jazdy o ponad 50 km/h na szkodę H. P. (1), tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIV. w dniu 25 grudnia 2009 roku w W. woj. (...), kierując samochodem osobowym B. (...) nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 244 k.k.;

XV. w dniu 19 marca 2010 roku w J. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z przekroczeniem prędkości jazdy o ponad 30 km/h na szkodę H. P. (1), tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XVI. w dniu 19 marca 2010 roku w J. woj. (...), kierując samochodem osobowym B. (...) nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 244 k.k.;

XVII. w dniu 9 sierpnia 2010 roku w O. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane ze spowodowaniem kolizji drogowej, na szkodę H. P. (1), tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XVIII. w dniu 9 sierpnia 2010 roku w J. woj. (...), kierując samochodem osobowym V. (...) nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 244 k.k.;

XIX. w dniu 19 sierpnia 2010 roku w G. woj. (...), w wyniku tworzenia fałszywych dowodów poprzez podanie się za H. P. (1) oraz używając wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z nieprawidłowym parkowaniem, tj. o czyn z art. 235 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XX. w dniu 19 sierpnia 2010 roku w G. woj. (...), kierując samochodem osobowym B. nr rej (...) - nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 1 grudnia 2008 roku w sprawie o sygn. akt (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 244 k.k.

Przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. polega na zeznaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy przez osobę składającą zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. Przepis ten stosuje się odpowiednio do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej (§ 6). Warunkiem odpowiedzialności za złożenie fałszywego oświadczenia jest to, by przepis ustawy, na podstawie której oświadczenie jest składane, przewidywał możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Jeżeli ustawodawca zamierza nadać wymaganym oświadczeniom składanym przez zainteresowane podmioty rygor odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń (zeznań), to rygor ten każdorazowo wprowadza wprost do ustawy (zob. wyrok WSA w Krakowie z 10.06.2015 r., I SA/Kr 614/15, LEX nr 1748894). A contrario jeśli ustawa nie przewiduje takiego rygoru, to nie dochodzi do popełnienia niniejszego przestępstwa. Upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k., musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest to postępowanie (wyrok SN z 19.04.2012 r., III KK 23/12, LEX nr 1162700). Nie może go kreować akt rangi podustawowej. Przestępstwo to można popełnić wyłącznie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym.

Przestępstwo z art. 235 k.k. popełnia ten kto, przez tworzenie fałszywych dowodów lub inne podstępne zabiegi, kieruje przeciwko określonej osobie ściganie o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne albo w toku postępowania zabiegi takie przedsięwzięje. Rodzajowym przedmiotem ochrony jest wymiar sprawiedliwości, a ściślej jego prawidłowe funkcjonowanie. Przepis ma bowiem zapobiegać prowadzeniu postępowań opartych na fałszywych dowodach. Należy uznać także, że w dalszej kolejności chronione jest dobre imię osób, przeciwko którym kierowane jest ściganie. Dowody fałszywe to dowody nieprawdziwe pod względem obiektywnym, a ponadto nieprawdziwe także pod względem subiektywnym. Komentowany występek można popełnić wyłącznie umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim, o czym przesądzają intencjonalne znamiona „tworzenia fałszywych dowodów”, „podstępnych zabiegów” oraz „kieruje”.

Czyn z art. 272 k.k. polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Przedmiotem ochrony jest wiarygodność dokumentów na płaszczyźnie ich treści. Ze względu na wymóg działania przez podstępne wprowadzenie w błąd należy przyjąć, że przestępstwo można popełnić tylko w zamiarze bezpośrednim. Do wyczerpania znamion art. 272 k.k. konieczne jest podstępne, a więc niejako kwalifikowane, wprowadzenie w błąd. Jak wskazał SN (wyrok z 26.11.2014 r., II KK 138/14, LEX nr 1554328): „Dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 272 k.k. nie wystarczy samo złożenie nieprawdziwego oświadczenia, ale konieczne jest podjęcie jeszcze pewnych działań, na przykład przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie nieprawdy”.

Z kolei czyn z art. 273 k.k. popełnia ten, kto używa dokumentu określonego w art. 271 k.k. lub 272 k.k. Przedmiotem ochrony jest wiarygodność dokumentów na płaszczyźnie ich treści. Przepięstwo można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Trafnie przyjął SN (wyrok z 21.08.2012 r., IV KK 76/12, LEX nr 1220933), że: „Pojęcie «używa», o którym mowa w art. 273 k.k., sprowadza się do wykorzystania funkcji, jaką dokument może pełnić i będzie nim np. przedstawienie go osobie uprawnionej w czasie kontroli, ale już nie będzie miało przestępnego charakteru «używania» samo «posiadanie» przy sobie sfalszowanego prawa jazdy”. Dla wyczerpania znamion art. 273 k.k. fałsz dokumentu powinien mieć znaczenie przy późniejszym użyciu go, a więc innymi słowy, nieprawdziwe okoliczności poświadczone w dokumencie powinny mieć związek ze sposobem użycia dokumentu przez sprawcę (por. postanowienie SN z 23.11.2006 r., IV KK 321/06, OSNwSK 2006/1, poz. 2251).

Natomiast czyn z art. 244 k.k. popełnia ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które są związane z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, zakazu posiadania wszelkich zwierząt albo określonej kategorii zwierząt albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Przypisanie odpowiedzialności karnej na podstawie art. 244 wymaga stwierdzenia, że naruszono opisany w tym przepisie obowiązek lub nakaz, co jest możliwe tylko w takim zakresie, w jakim taki obowiązek lub nakaz został orzeczony na podstawie obowiązującego prawa, a także stwierdzenia, że naruszenie takiego konkretnego obowiązku lub zakazu miało miejsce w okresie jego obowiązywania, a więc już po uprawomocnieniu się orzeczenia, w którym zawarto taki obowiązek lub nakaz.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe nie doprowadziło do udowodnienia winy H. S. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów opisanych w punktach III, VII, VIII i X aktu oskarżenia. Sam oskarżony nie przyznał się do popełnienia w/w zarzucanych mu czynów. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie pozwolił na uznanie winy oskarżonego w tym zakresie.

Odnosząc się do czynu opisanego w punkcie III a/o w ocenie Sądu nie można przypisać oskarżonemu winy w tym zakresie. Nie ulega wątpliwości, iż mandat wystawiony został w tym przypadku na dane H. P. (1), niemniej jednak oskarżony na mandacie podpisał się własnym imieniem i nazwiskiem. W tej sytuacji w ocenie Sądu nie można ustalić, iż oskarżony skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, bowiem z dokumentu poniekąd wynika, iż to on sam był sprawcą. Podpisując mandat własnym imieniem i nazwiskiem oskarżony wskazał, że popełnił wykroczenie w dniu 25 grudnia 2009 roku. Dlatego też Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia tego czynu. W apelacji prokuratora dotyczącej poprzednio wydanego wyroku skarżący nie postawił temu rozstrzygnięciu żadnego zarzutu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło także na przypisanie oskarżonemu winy w zakresie czynów opisanych w punktach VII i VIII aktu oskarżenia. Jak wynika z wiarygodnego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim z zeznań świadka H. P. (1), opinii kryminalistycznej oraz sporządzonej przez policję karty rejestracyjnej zdarzenia, w dniu 9 sierpnia 2010 roku samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się H. P. (1) i to on spowodował kolizję na ulicy (...) w O.. Na miejscu zdarzenia wylegitymował się on swoim dowodem osobistym oraz wtórnikiem prawa jazdy uzyskanym przez oskarżonego. Wobec powyższego Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia również tych czynów. To nie oskarżony podał się za H. P. (1) oraz użył wtórnika prawa jazdy o nr (...), wystawionego na dane osobowe H. P. (1) – i tym samym to nie on skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane ze spowodowaniem kolizji drogowej, na szkodę H. P. (1). W dniu 9 sierpnia 2010 roku w J. to nie oskarżony kierował samochodem osobowym V. (...) nr rej (...).

Odnosząc się natomiast do czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia, stwierdzić należy, że Sąd ustalił, iż oskarżony w dniu 19 sierpnia 2010 roku przyjmując mandat skierował przeciwko H. P. (1) ściganie o wykroczenie, związane z nieprawidłowym parkowaniem. W ocenie Sądu jednak w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że oskarżony

w dniu 19 sierpnia 2010 roku rzeczywiście prowadził samochód osobowy marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Jedyne dowód przedstawiony w sprawie w tym zakresie udowadnia wyłącznie, iż w/w samochód był nieprawidłowo zaparkowany, zaś oskarżony przyjął za to wykroczenie mandat przedstawiając wtórnika prawa jazdy wystawiony na nazwisko H. P. (1). Nie oznacza to jednak automatycznie, że oskarżony prowadził wówczas ten samochód. Wobec powyższego Sąd uniewinnił oskarżonego od czynu z art. 244 k.k. opisanego w punkcie X a/o. W apelacji prokuratora od poprzednio wydanego wyroku skarżący nie postawił temu rozstrzygnięciu żadnego zarzutu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe natomiast dowiodło, iż oskarżony H. S. (1) dopuścił się czynów opisanych w punktach I, II, IV, V, VI i IX aktu oskarżenia. Nie ulega żadnej wątpliwości, iż oskarżony we wszystkich wyżej opisanych przypadkach działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony bowiem w sposób przemyślany i dokładnie zaplanowany, celem uniknięcia skutków orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych najpierw składając fałszywe oświadczenie - podając się za H. P. (1), złożył wniosek o wydanie mu wtórnika prawa jazdy na nazwisko swojego kolegi, ale zawierającego zdjęcie oskarżonego. Później realizując ten zamiar wprowadzając w błąd urzędnika odebrał zawnioskowany wtórnika prawa jazdy nr (...). W późniejszym czasie korzystał z uzyskanego wtórnika prawa jazdy. W dniach 25 grudnia 2009 roku oraz 19 marca 2010 roku jeżdżąc samochodem, pomimo orzeczonego wobec niego wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 01 grudnia 2008 roku w sprawie sygn. akt (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w czasie kontroli przez policję okazał uzyskany wtórnika prawa jazdy. Oskarżony wykorzystał wtórnika prawa jazdy także w czasie kontroli z uwagi na nieprawidłowe parkowanie w dniu 19 sierpnia 2010 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał H. S. (1) za winnego popełnienia opisanych wyżej czynów i za czyn I. na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn II. na podstawie art. 272 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny IV i VI na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyny V i IX na podstawie art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd na podstawie 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył H. S. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat.

Odnosnie wymiaru kary Sąd zważył, co następuje.

Wymierzając oskarżonemu kary i środki karne za przypisane mu czyny, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary kształtującymi system sądowego wymiaru kary, a mianowicie zasadą swobodnego uznania sędziowskiego w granicach przewidzianych w ustawie, zasadą winy, zasadą nakazującą uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć względem oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zaznaczyć na wstępie należy, iż orzekając w niniejszej sprawie Sąd zastosował przepisy ustawy Kodeks Karny w ich brzmieniu sprzed wejścia w życie w dniu 01 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396). Zgodnie bowiem z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie ustawa obowiązująca poprzednio jest właśnie względniejsza dla oskarżonego. Oskarżony wszystkich czynów dopuścił się w 2009 roku i 2010 roku. Zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zaś w poprzednim brzmieniu tego przepisu warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności było możliwe w przypadku orzeczenia kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności. Zatem nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie, dla oskarżonego H. S. (1) względniejsza jest ustawa poprzednio obowiązująca – obowiązująca w czasie popełnienia przez niego czynów zabronionych. Obecnie Sąd nie miałby również możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z uwagi na uprzednie skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności. Zatem nie ulega wątpliwości, iż

w niniejszej sprawie, dla oskarżonego względniejsza jest ustawa poprzednio obowiązująca – obowiązująca w czasie popełnienia przez niego czynów zabronionych.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu w punktach I i II a/o czynów. Nadto Sąd miał na uwadze młody wiek sprawcy w czasie popełnienia przedmiotowych czynów.

Z kolei za okoliczność obciążającą Sąd uznał sposób działań oskarżonego, który działał z góry powziętym zamiarem, który wielokrotnie konsekwentnie realizował. Sąd miał jednocześnie na uwadze, iż oskarżony był już wcześniej karany – także przed popełnieniem czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania. Biorąc pod uwagę postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu w momencie popełnienia czynów z punktów I, II, IV, V, VI i IX a/o – zamiar bezpośredni, jego motywację, w szczególności działanie w celu uniknięcia następstw orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów, Sąd uznał, że czyny, które popełnił H. S. (1), były czynami o stopniu szkodliwości społecznej większym niż niski.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonego są w przekonaniu Sądu wystarczające dla osiągnięcia celów kary zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. W przekonaniu Sądu taki wymiar kar odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynów, jak i nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Tak określone kary pozwalają w pełni napiętnować czyny oskarżonego, odzwierciedlają wszystkie okoliczności tych czynów.

Natomiast podstawową kwestią podlegającą analizie Sądu przy wymiarze kary łącznej, w szczególności decydującą o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji lub kumulacji, jest istnienie ścisłego związku, odległego bądź też brak związku przedmiotowego – podmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami. Sąd rozważając w niniejszej sprawie kwestię bliskości podmiotowo – przedmiotowej pomiędzy przestępstwami stwierdził, iż pomiędzy przestępstwami tymi istnieje ścisły związek. Należy mieć na uwadze, że czyny popełnione przez oskarżonego zostały na przestrzeni półtora roku, wypełniały znamiona różnych przestępstw i godziły w różne dobra. Niemniej jednak każdy z tych czynów jest ze sobą ściśle powiązany, bowiem oskarżony najpierw złożył fałszywe oświadczenie, wprowadził w błąd urzędnika celem zdobycia wtórnika dokumentu prawa jazdy, który następnie używał podczas kontroli podając się za H. P. (1), kiedy to jeżdżąc samochodem łamał orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów. Jednak nawet podobny sposób działania i podobna kwalifikacja czynów, nie przemawiają za stosowaniem pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości (wyrok SN z dnia 7 stycznia 1974 r., III KR 339/73, OSNKW 1974, nr 5, poz. 89). Jak opisano powyżej w niniejszej sprawie oskarżony popełnił czyny charakteryzujące się wysokim stopniem szkodliwości społecznej, dlatego też w ocenie Sądu najwłaściwszym będzie zastosowanie zasady asperacji i wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności Sąd zdecydował się na skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, przewidzianej w art. 69 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji uznając, iż wobec oskarżonego są spełnione przesłanki jej zastosowania. Sąd postawił wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną i uznał, że orzeczona wobec niego kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat będzie wystarczającą dolegliwością, która pozwoli mu zrozumieć naganność jego czynów i sprawi, iż nauczony wcześniejszymi doświadczeniami, wyciągnie z nich właściwe wnioski i w przyszłości nie popełni już przestępstwa. W ocenie Sądu okres 5 lat, na jaki zostało zawieszona wykonanie kary pozbawienia wolności jest okresem, w którym będzie można zweryfikować czy tak postawiona prognoza okazała się właściwa, stosowna dla oskarżonego. Sąd uznał, że powyższa kara jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary i spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1688,68 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt osiem i 68/100) złotych, w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.